

Fuldblods pointer eller Fuldblugs Pointer.

Fuldblugspointer egentlig et godt udtryk for en engelsk pointer, for pointeren er en utrolig alsidig hund, det er bare ærgerligt at den så sjældent får lov at vise sine mange talenter på praktisk jagt i Danmark. Da jeg var barn i halvtredserne var pointeren sammen med den engelske setter de mest almindelige jagthunde i Danmark. Det er de desværre ikke længere, og det er der selvfølgelig flere årsager og forklaringer på, en af dem er at jagtkulturen i Danmark er total anderledes end det var i halvtredserne.

Er pointerne da blevet dårligere jagthunde i de ca. 60 år der er gået? Er pointeren blevet ødelagt af enøjede opdrættere som alsidig jagthund, til fordel for ”markprøvehunden”?? – Nej det mener jeg bestemt ikke. Og det kan jeg sige så sikkert, fordi jeg altid fra dag et, har brugt mine hunde til al slags jagt bortset fra gravjagt. Det er sandt at markprøvesporten har styret avlen, det gør den på hele kloden, men da markprøvere reglerne jo heldigvis er skruet sådan sammen, at der skal findes og behandles vildt, for at udløse en præmiering eller en placering i vinderklasse, har det betydet at det at finde fugl, er det centrale i en pointers gøren og laden når snoren er sluppet.

Hans E. J. skriver at han er bekymret over udviklingen for pointeren i fremtiden, at vi udvikler enfoldige løbemaskiner og stilikoner, det må jeg sige det bekymrer ikke mig, hvis vi tager stilen først, er den blevet ringere i dag end den var i halvtredserne, altså her har vi avlet baglæns, (det bekymrer mig), og med hensyn til løbemaskinerne, er de dukket op med jævne mellemrum gennem tiderne, de var der også i høj grad i halvtredserne og tresserne og også langt senere helt op til i dag, de afslører sig selv med typisk halesøg og ineffektivitet i parsøg, det er noget vi skal være meget opmærksomme på, og der bliver også slået hårdt ned på det af dommerne på vore markprøver. Men det er oplagt at opdrætterne skal være meget på vagt over for disse væddeløbere, der er kun kort vej fra ”konkurrencehunden til væddeløberen eller halesøgeren.” Mærkeligt nok er de fleste af disse væddeløbere fortrinlige jagthunde når de går solo, det er deres konkurrence gen der er overgearet.

En anden meget væsentlig egenskab, er jagthundens evne til at tilpasse sit søg i skiftende terræner. Her er vi inde på noget meget væsentligt, det er her vi som opdrættere og jægere, kan vurdere hvilken hund er det vi har med at gøre, hvordan er dens lyst og behov for samarbejde. En betingelse for at vi kan finde ud af det, er at vi tør tage udfordringen, og give hunden chancen for at lære at jage i forskellige terræner. Alt for mange hundefolk undervurderer jagthundens evne til at lære af sine erfaringer, vi tænker alt for meget på, hvad hunden har med fra arven og hundens instinkter, ja hunden reagerer med sine medfødte instinkter, men den gør det ud fra sine erfaringer. Tænk på hunde der er blevet væk i fjeldene, de lærer lynhurtigt at klare sig og drive bæredygtigt jagt som de vilde rovdyr gør. Tænk på hvor hurtigt det gode krydssøg kan tage skade, hvis hunden i en periode kun finder fuglene i læhegn og remisser.

Her er det hundesportsmanden med skyklapperne tænker, jeg tør ikke risikere at tage min hund med på blandet jagt, den lærer en masse forkerte ting, og min fine veldresserede markprøvehund bliver ødelagt. Dermed fratager han sig selv og vi opdrættere muligheden for at finde ud af, hvor klog og hvor samarbejdsvillig, er den pågældende hund. Den gode og kloge hund finder lige så hurtigt ud af at finde parhønsene til foråret, og gå i sit fine krydssøg igen, som den lærte ”unoderne” på efterårets jagter.

Når Jeres hunde er dresseret og blevet 3-4 år så skal de med på al slags jagt, inden da skal de selvfølgelig også med på jagt, bare helst under mere kontrollerede forhold, de bliver bedre markprøvehunde, af at få den alsidige jagterfaring. Det er vigtigt at du kender din hund, hvis det er en meget hårdtgående og vedholdende type, skal du ikke slippe den på en jagt, hvor jagten foregår i

små såter, det kan man ikke forvente at den kan administrere. Jeg er godt klar over at det kan være et problem at stille på jagt med en stående engelsk hund og i særdeleshed når det er en pointer. Mærkeligt nok ved alle besked om, at en pointer jager over flere kirkesogne, og det endog selv om de aldrig har set en pointer på jagt. Vælg dine jagtkammerater med omhu.

Den gode fuldblugspointer er vel pr. definition en hund der kan "finde ud af det hele." På stubmarken om efteråret kan den afsøge marken fra kant til kant, "hvis ikke marken er alt for stor) i mosen og skoven og andet uoverskueligt terræn indretter den sit søg, så der hele tiden er god kontakt til føreren, den jager for sin fører og ikke for sig selv. Men disse egenskaber kommer ikke af sig selv, eller ved at komme på træningsture forår og efterår, forud for markprøverne og så noget lydigheds og apport træning, så apport beviset kan komme i hus. Men for at pointeren kan blive en god fuldblughund er det nødvendigt at den kommer med på jagt, den har brug for at få erfaring, hvordan skal den ellers lære det? Her er det mine bekymringer ligger, for markprøve folket tager ikke sine pointere med på jagt, nej uha de kunne jo få deres gode opdragelse ødelagt, og dermed chancen for en præmie til foråret, i stedet har de en spaniel eller en labrador som de bruger når de går på jagt.

Der findes ikke en race, der er flere forkerte fordomme om, end pointeren. Jeg gider ikke nævne nogen af dem, vi kender dem til bevidstløshed. Men hvordan er de opstået? Ja det skyldes flere ting, En pointer skal være dresseret og være lydige, for at være vellykket på jagten, det gælder alle de stående hunde, især de langbenede. Det er knap så nødvendig med en kortsøgende hund. Men den største årsag til at pointeren ikke mere er jægerens foretrukne hund er at markprøvefolket ikke bruger deres hunde til jagt, Jægerne kan jo kun få den opfattelse, at de ikke duer til såkaldt almindelig jagt. De fleste opdrættere ønsker slet ikke at sælge deres hvalpe til en almindelig jæger, nej de skal helst ud til folk, der vil stille hunden på markprøve, og dermed forhåbentlig gøre god reklame for opdrættet.

Hånden på hjertet jeg vil da også selv, helst sælge mine hvalpe til folk der vil føre dem på prøve, men af uransagelige årsager bliver over 50 % af mine hvalpe solgt til jægere der ikke går på prøve, hvad det skyldes ved jeg ikke, for mit avlsarbejde er sigtet på markprøvesporten, og har da også i al beskedenhed givet nogle få topresultater, dog som oftest af andre førere.

Har "de store hunde" mistet de unikke jagtegenskaber? – Nej det mener jeg er en meget forkert opfattelse. Mine bedste og mest hårdtgående markprøvehunde har også været de klart bedste jagthunde. Det er dem der laver det unikke, som at finde en vingeskudt agerhøne, eller fasan kok der er løbet flere hundrede meter. Det er dem der redder situationen, når den ellers så gode hund må opgive, at finde en stendød fasan kok der er faldet ovre på den anden side af åen, og kommer slukøret tilbage uden fugl. Nå ja den "stendøde" fasan var godt nok løbet 100 meter op ad en læhegn, men det er jo ingen undskyldning, den skal jo også med hjem, og det er her "den store hund" adskiller sig fra middelhunden.

Det er vigtigt at vi ikke glemmer eksteriøret og udstrålingen, de fleste har stadig udstrålingen, men eksteriøret er blevet ringere, end det var i halvtredserne og tresserne og det er skidt. Det danske pointeropdræt er i dag så lille, at der konstant er brug for udenlandsk blod, og faldgrupper er der nok af, og det bliver en vanskelig manøvre, at bevare den smukke og stilrene pointer med de knivskarpe jagtegenskaber, og med de kønne mørke og udtryksfulde øjne og dens dejlige væsen, men det er værd at kæmpe for.

Carlo Nørtoft Thomsen